

at skaffe sig tilstrækkelige oplysninger, og derfor vil folkeafstemningen i hvert fald ske i et i forvejen normalt højt oplyst land, også om forhold, som enhver har adgang til at skaffe sig enhver viden om.

Så skal jeg bruge sidste del af min tale til at tale lidt mere aktuelt om hovedemnerne siden statsministerens udspil forleden dag, og jeg vil røbe facit med det samme og så kommentere det lidt.

På CD's vegne vil jeg gerne fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til at indlede forhandlinger med Folketingets partier om initiativer, der kan føre til øget opsparing og dæmpet forbrug.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 3).

Så mange, så få og så klare er ordene.

Jeg skal gøre opmærksom på, at der ikke står nogen tidsfrister i forslaget. Der står ikke noget om, at man skal starte i aften, i morgen eller på mandag. Og nok så vigtigt vil jeg påpege, at der ikke er nogen krav, endsige ultimative krav om, hvad der skal indgå i de forhandlinger, eller hvordan de skal ende, hvad der skal med, eller hvad der ikke skal med.

Jeg vil godt give en idé til regeringsledelsen: Jeg kunne godt tænke mig, at man i de forhandlinger, der nu vil tage i hvert fald et antal uger, vil inkorporere – hvis det er muligt, og det burde være muligt – finanslovforhandlingerne, således at vi om en måneds tid kan stå med en færdig pakke i fortsættelse af regeringens udspil forleden dag og en færdig finanslov.

Der står ingen steder – og jeg har slået op både i grundloven og i forretningsordenen – at det skal blive sidste mødedag før jul, før vi vedtager finansloven for næste år. Og ville det ikke være et dejligt signal om dette hus' standard både indenlands og udenlands, at Danmark for en gangs skyld vedtager sin finanslov, skal vi sige ved månedsskiftet oktober-november eller til mortensaften eller noget i den retning? Det må kunne lade sig gøre. Det vil kun få en positiv modtagelse overalt.

Når vi i vort forslag til vedtagelse taler om øget opsparing og dæmpet forbrug helt i forlængelse af statsministerens ordvalg forleden dag, mener vi ikke, at det er voldsomme ting, der skal til. Må jeg gøre opmærksom på, at

huset ikke står i brand. Danmark er ikke i krise. Der er de nødvendige uger til at forhandle, ikke i ro og mag, men i alvor og beslutsomhed, til at få alle de oplysninger og modeller på bordet, som nogen har lyst til at foreslå, og så nå et resultat. Der er ikke nogen krise i Danmark.

Må jeg så videre sige, at når jeg nævner ordet opsparing, har jeg lyst til at sige til statsministeren, at vi vil gerne dér tage ham på ordet, for det var ham, der brugte ordet forleden dag.

Jeg forstår opsparing derhen, at hvis nogen sætter et beløb hen til opsparing, skal han være sikker på, at den dag han må hæve det, så får han mindst det samme beløb igen og gerne med tilskrivning af en eller anden rente, men han skal ikke risikere kun at få det halve igen, for så er der ikke længere tale om opsparing, så er der tale om skat eller i værste fald konfiskation, for så er det noget, der er væk; så er det ikke noget, der er opsparet. Det vil jeg gerne holde statsministeren og hans kollegaer fast på.

Så vil jeg også samtidig have sagt noget om det, der har været drøftet så meget i dag, nemlig forholdet mellem offentlige besparelser og besparelser i privatforbruget. Det er jo kendt for mine kollegaer, når de tænker sig om, at af privat forbrugte penge går ca. 33 pct. til import, hvorimod der af det offentlige forbrug går ca. 10 pct. til import. Der skal altså strammes mere end tre gange så meget i det offentlige forbrug for at nå en valutarisk fordel lig med private besparelser. Og så skal man jo huske, at de offentlige besparelser gør altså ondt på nogle. Ikke på nogle hist og pist, men alle vegne, for vi er alle i familie med nogle, vi kender alle nogle, vi har alle varm interesse for nogle, som det i så fald vil gå ud over. Og må jeg så endelig minde om, at aftalerne med amter og kommuner for det næste finansår jo er i hus, så det må være meget begrænset, hvad der kan nås ad den vej.

Når dette er sagt, vil jeg også godt sige til statsministeren, at vi er indforstået med, at forhandlingerne starter med regeringens åbnings-tale. Det er regeringens pligt at komme med sådan en. Det er regeringens pligt og vane, uanset hvilken farve den har, at invitere til forhandlingerne. Det har statsministeren gjort i en god tone og med en god melodi. Så er det også naturligt, at det er ham, der lægger det første papir på bordet. Det er udgangspunktet. Men så må statsministeren og regeringen selvfølgelig også tåle, at de inviterede gæster til disse forhandlinger kommer med deres brainstorming, deres ideer og deres papirer, som der så kan